

EMOTIES Poels eindelijk in top-10 van zware bergrit in de Tour

Wout heeft zijn droom te pakken

door Ad Pertijs

Pas na de finish in Bagnères de Bigorre brak Wout Poels. Bij de vraag of de film van het afgelopen jaar nog door zijn hoofd was gegaan toen hij gisteren met de besten van col naar col reed. Het antwoord was er nog voor hij een woord gesproken had.

Eerst vocht de 25-jarige Limburgse klimgeit van Vacansoleil-DCM tegen de opkomende tranen, daarna liet hij ze lopen.

Voor Wout Poels, de renner die een jaar geleden als een wrak van het asfalt werd getild in de Tourrit naar Metz, ging gisteren na alle doorstane ellende alsnog zijn aller-grootste wens in vervulling. „Hier heb ik altijd van gedroomd. Om ooit nog een keer in de top-10 van een grote bergrit in de Tour te eindigen”, zei hij nadat hij zichzelf weer enigszins herpakt had. Ploegleider Aart Vierhouten keek hem blij en strak in de ogen aan: „Dit is waar je thuishoort.”

Dit was ook waar hij een jaar geleden al hoopte te zijn. Eén dag voor zijn eerste bergrit in de Tour sloeg hij tegen grond in de massale valpartij, waarbij ook de klassementskansen van veel Rabo-renners aan diggelen werden geslagen. Maar Poels was het zwaarste slachtoffer. Het duurde maanden voor hij weer aan fietsen mocht en kon gaan denken. Eenmaal terug in koers wisselden momenten van hoop en teleurstelling elkaar in vlot tempo af.

De eerste Pyreneeënrit op zaterdag liep uit op zo'n teleurstelling. Poels verloor de aansluiting op de eerste col, knokte zich nog wel terug, maar de achterstand op de andere klassementsrenners was te groot om nog te kunnen hopen op een top-10-notering in Parijs.

„Vandaag begon het eigenlijk weer zo”, zei Poels. „Ik moest lossen, maar na een tijdje voelde ik dat mijn goede benen er weer waren.”

Vanaf dat moment veranderde alles. Poels reed beetje bij beetje terug naar de groep met de grote namen. Vlak onder de top van de laatste

Op de laatste col van de zware Pyreneeënrit rijdt Wout Poels brutaal weg van

de groep met de gele trui. Zijn vlucht zou geen stand houden.

foto Cor Vos

ste col, plaatste hij zelfs een aanval. „Omdat ze stil vielen.” Hij ging op zoek naar de beide koplopers Martin en Fuglsang, maar de Nederlan-

der viel al snel terug in de groep van waaruit hij was ontsnapt. „Dat was geen drama. Die jongens voortaan waren sterker”. concludeerde

Poels toen hij zoals altijd weer zijn immer zonnige gezicht had opgezet. Zo had hij ook de teleurstelling

van de dag ervoor opzij gezet. „Ik ben een renner die meer verliest dan wint. Als ik daar niet tegen zou kunnen, had een heel moeilij-

ke carrière gehad.” Van de eerdere tranen was op zijn lachende gezicht toen al geen spoor meer te zien.